

**[Boeck-Hansen.]**

at der er den Væsensforskel mellem den Fremgangsmaade, der hidtil har været anvendt, og den Fremgangsmaade, vi mener burde anvendes, at i det ene Tilfælde sker det under et Tryk fra Loven, i det andet sker det ad frivillig Vej. Vi anser nu den frivillige Fremgangsmaade for langt at foretrække fremfor et Pres, der jo er ensidigt bestemt, saaledes at der meget nemt kommer noget skævt ind i Forholdet.

Jeg vil gerne erindre om, at forleden Dag udtalte den højtærede Indenrigsminister, at en Lov var en god Lov, hvis den virkede efter sin Hensigt. Det er vist saare rigtigt under Forudsætning af, at Hensigten med Loven var god. Jeg vil gerne erkende, at jeg tror, at Hensigten med Forbudet mod Overarbejde var god, for saa vidt som man tilstræbte at give flere Folk Arbejde, at Arbejdet kom paa flere Hænder. Det maa man jo erkende er en god Hensigt. Saa er det bare det værste, naar man kan sige om en Lov, at den har en god Hensigt, men at den ikke virker efter denne. Saa er det meget galt med en Lov. Og det er netop det, denne Lov efter vor Opfattelse absolut ikke har kunnet gøre.

Jeg kan godt forstaa, at det er meget ubehageligt at være Socialminister i et Land, hvor der er saa megen Arbejdsløshed, som der er, at skulle være Plejefader, om jeg saa maa sige, for 150 000 arbejdsløse. Dette er ikke noget behageligt Hverv. I Tider, som jo slet ikke er saa daarlige for Erhvervene, har vi 150 000 arbejdsløse. I Tider som denne milde Vinter, i Tider, hvor man ikke kan skaffe de Produkter, som kan udføres fra Landet, i Tider, hvor der er stillet 40 Mill. Kr. til Raadighed til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, i Tider, hvor man har sat Aldersrentalderen ned for at afhjælpe Arbejdsløsheden, er der alligevel over 150 000 arbejdsløse. Det er naturligvis meget forstaaeligt, at den højtærede Socialminister kan gaa hen og tabe Modet, naar det ser saadan ud.

Det maa jo ogsaa være fortvivlende for en Minister, hvis Opgave det er at afhjælpe Arbejdsløsheden, at maatte sidde og høre paa, at en af hans Kolleger, jeg tænker paa den højtærede Finansminister, fremsætter et Lovforslag om Merindkomstskat, naar Socialministeren ved, at disse Penge, der der skal udbetales, foraarsager Arbejdsløshed, idet de ellers vilde være brugt til Nyan-skaffelser og nyt Arbejde. Det maa være ubehageligt for Socialministeren at sidde og høre paa, at en anden Kollega, Handelsministeren, gennemfører en Lov om Priskontrol,

som hemmer Initiativet. Da det til syvende og sidst er Initiativet, der skal skaffe Arbejde, er det ubehageligt for Socialministeren, at nu kommer der igen en Lov, som forøger hans Arbejde og hans Ansvar. Rart er det naturligvis heller ikke, at Indenrigsministeren gennemfører en Lov, i Virkeligheden en Undertrykkelse af Husværterne, saadan at Byggeriet bliver hemmet, saadan at Reparationsarbejder o. lign. bliver hemmet — man behøver blot at spørge Malerne. Resultatet giver Arbejdsløshed, hvad der naturligvis er pinligt for den højtærede Socialminister, der skal tage sig af alt dette; og helt fortvivlende bliver det selvfølgelig for ham, naar Ministerchefen udslynger sine haarde Socialiseringstrusler imod Erhvervene, hvilket heller ikke kan have andet end Arbejdsløshed til Følge. Man kan forstaa, at Socialministeren saa bliver fortvivlet og tænker paa, hvordan i al Verden man skal klare sig. Der er jo nemlig en stor Arbejdsløshed her i Landet, over 150 000 arbejdsløse i denne milde Vinter; og det er jo ikke alene de arbejdsløse, men ogsaa deres Paarørende, deres Familie, de, som staaar dem nær, og som gerne vil hjælpe dem, som mærker, at Arbejdsløsheden er saa stor. Det maa man jo ogsaa tage Hensyn til; naar man er Regering, og særlig en Arbejderregering, maa man tænke paa, hvad Vælgerne mener om noget saadant. Saa griber man altsaa til dette Middel — det har man allerede gjort for længst — at sige: Vi formaar ikke at nedsætte Arbejdsløsheden i Realiteten, vi formaar ikke at forøge Arbejds-mængden, men saa maa vi fordele det tilstedeværende Arbejde bedst muligt.

Man tror altsaa, man paa den Maade kan opnaa noget, og derfor gennemførte man Loven om Forbud mod Overarbejde. Man havde det Haab, at 3 000 Mennesker derved kunde komme i Arbejde; det vil altsaa sige, at saadan noget som 2 pCt. af den nuværende Arbejdsløshed skulde kunne afhjælpes paa denne Maade. Man blev nu meget sørgeligt skuffet, for det blev ikke engang 1 pCt., ikke engang 1/2 pCt., ja, man kunde maaske endog regne sig til, at det kun blev 1/3 pCt., der kunde have været hjulpet, men heller ikke det, tror jeg, blev opnaaet i Virkeligheden. Jeg tror, man er kommet under Nulpunktet; jeg tror, det er gaaet lige den gale Vej, idet Arbejdsløsheden faktisk er blevet større.

Nu er det selvfølgelig ikke min Mening at ville paastaa, at det er Loven om Forbud mod Overarbejde, der har foraarsaget, at Arbejdsløsheden er vokset saa meget, som den er; men jeg vil anse denne Lov for en